

Hồi 60

Rắn Độc Của Quỷ Huyết

Tiếng huýt gió lồng lộng lên như có hột, và tiếng kêu hót hăi của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ tỉnh mộng. Chàng giật mình hỏi lại:

- Tại sao Nghi tử biết đó là người của Quỷ Huyết?

Phượng Nghi không trả lời, mặt nàng hết sức thâm đạm, nói:

- Tần đệ, đệ vẫn khinh tử ư?

Tần Quan Vũ ngập ngừng:

- Không đâu, tại sao đệ lại phải khinh Nghi tử?

- Nếu không thì từ nay trở đi, hãy gọi tên của tử, chứ đừng xưng hô là tử đệ nữa nhé.

Tần Quan Vũ bàng hoàng...

Nữ nhân quả thật là khó hiểu. Tâm tình của Phượng Nghi quả thật là giống như một áng mây lăng đăng mông lung.

Không có ai lại đoán được sự biến chuyển của lòng nàng ra sao.

Tần Quan Vũ chợt nhớ đến lời của Thần Bí Nhân, "đối với nữ nhân thì cần phải hết sức khôn ngoan, cần phải đóng kịch từng giây từng phút với họ..."

Chàng vội vàng trả lời:

- Được lắm, Phượng Nghi.

Phượng Nghi nở nụ cười thỏa mãn:

- Và tôi sẽ gọi chàng là... công tử nhé!

Đã phóng lao thì đành phải theo lao, Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Phượng Nghi hãy nói rõ về việc lúc nãy cho tôi nghe đi.

- Lúc nãy công tử có nghe tiếng gì chẳng?

- Tiếng huýt gió vừa rồi đó phải không?

- Chính là nó đấy, và đó hầu như cũng là khẩu hiệu của Quỷ Huyết. Tiếng huýt gió ấy báo cho biết rằng người của Quỷ Huyết đang điều động Kim Ty xà...

Tần Quan Vũ rút phát thanh Vô Tình kiếm ra, và đảo nhanh đôi mắt:

- Đúng rồi, có lẽ là có đến mấy mươi con rắn độc đang bao lấy chúng ta. Phượng Nghi, hãy cẩn thận!

Tiếng huýt gió lại nổi lên.

Tần Quan Vũ xốc kiếm án ngang trước ngực, yên lặng đợi chờ.

Chàng biết ngót trăm năm nay, Quỷ Huyết xung bá võ lâm đều nhờ vào loại rắn độc này. Và chỉ sơ hở một chút để cho chúng cắn phải thì thuốc tiên đưa tới cũng phải bó tay.

Phượng Nghi cũng tỏ vẻ mơ màng, rút vội hai giải lụa.

Thình lình, một giọng nói âm hiểm lạnh lùng vang lên lồng lộng:

- Các hạ có phải là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đấy không?

Quả đúng như lời của Phượng Nghi, Quỷ Huyết đang nhắm vào mình, Tần Quan Vũ lạnh lùng đáp lại:

- Chính là tại hạ, xin hỏi có gì chỉ giáo?

- Và vị cô nương đó có phải là một trong Bát Kỳ, Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, kẻ đã phản lại Hạ Hầu viên đó không?

- Không sai!

Đối phương vụt đổi giọng và bật cười sặc sụa:

- Thật là một đôi cầu nam nữ.

Tần Quan Vũ chưa từng bị ai nhục mạ bao giờ cả, nay nghe vậy thì tức giận lắm, chàng gầm lên:

- Các hạ quả là hạng không biết điều phải trái, mở miệng ra đã mắng người. Trước khi dạy các hạ điều phải trái, ta muốn biết ý của các hạ tìm đến đây để làm gì?

- Đơn giản lắm, nếu các hạ chịu trả lại Trần Phượng Nghi cho Hạ Hầu viên thì mọi việc kể như được giải quyết, bằng không...

Đối phương bỏ lửng câu nói, chỉ hừ một tiếng đầy vẻ khinh miệt và hăm dọa.

Đôi mắt của Tần Quan Vũ như tóe lửa, chàng quát:

- Về hay không đó là chuyện của Phượng Nghi cô nương. Đối với ta không có liên quan gì cả, và đối với các hạ cũng chẳng có liên quan luôn.

- Ai nói là không liên quan?

- Nghĩa là các hạ hiệp trợ cho Hạ Hầu viên?

- Nếu thế thì sao?

Tần Quan Vũ giận run:

- Cứ ra mặt đi rồi sẽ biết.

Đối phương cười khẩy:

- Người xứng đáng để thốt ra câu ấy với ta ư?

Tần Quan Vũ gặng lại:

- Các hạ là môn hạ của Quỷ Huyết đấy chứ?

- Các hạ biết được điều đó là khá đấy. Vậy hãy mau ngoan ngoãn thi hành theo lời ta. Các hạ nên biết, lệnh đường hiện đang ở tại Quỷ Huyết, sinh mạng đang nằm trong tay của huyết chủ. Chỉ cần một tiếng thôi thì cũng đủ cho lệnh đường rơi đầu rồi.

Lời hăm dọa ấy chẳng khác nào tiếng xét vừa đánh ngang tai. Tần Quan Vũ bàng hoàng đứng lạng tại chỗ.

Tại sao lại có chuyện như thế?

Mẫu thân của chàng có thật là đang bị khốn tại Quỷ Huyết chẳng? Hay đó chỉ là lời hăm dọa?

Nếu đó là sự thật thì... trời ơi... Tần Quan Vũ nghe như có nhiều mũi đao châm chích vào ruột gan.

Chàng có thể nhắm mắt để cho mẫu thân chàng bị hại chẳng?

Nhưng, làm sao có thể tin được đó là sự thật?

Như để giải đáp sự băn khoăn ấy, Phượng Nghi lên tiếng:

- Thật là ngoa ngôn. Phu nhân của Nhân Quân Tần Hán Phách quả có bị dụ dẫn vào Chí Tôn bảo. Sau này, khi Tiêu Phượng Hoàng sắp sửa đưa người vào Quỷ Huyết thì đột nhiên người bị thất tung. Chính Hạ Hầu viên đã phái thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi mà cũng không ra manh mối. Thế thì đâu có chuyện người ở Quỷ Huyết được?

Tần Quan Vũ bước đến sát bên nàng, hỏi:

- Điều đó có thật chứ?

Phượng Nghi thấp giọng:

- Tôi có lừa công tử bao giờ? Quý Huyệt và Hạ Hầu viên có quỷ kế đa đoan, âm mưu độc ác, nếu công tử không cẩn thận tất sẽ mắc mưu bọn chúng.

Tần Quan Vũ biết Phượng Nghi nói thật, vì nàng yêu chàng và hết sức lo lắng cho chàng.

Đối phương vụt quát lên sau lời nói của Phượng Nghi:

- Tiện nhân, ngươi muốn gì?

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Lời mắng đó nên dùng để mắng những kẻ co đầu rút cổ, không dám chường mặt ra đối diện với người thì mới đúng.

Đối phương gầm lên:

- Tiểu tử, ngươi dám buông lời vô lễ à?

Tần Quan Vũ cười ha hả rồi nói:

- Ta có sợ gì mà vô lễ với hữu lễ? Quý Huyệt các người hợp tác với Hạ Hầu viên nên mới có sự tương thân như thế...

- Câm miệng!

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh khỉnh.

Bây giờ thì đã quá rõ ràng rồi. Trước tiên Quý Huyệt đã bức bách Cái Bang làm vây cánh, nhưng vì bị cự tuyệt nên mới quay sang lôi kéo Hạ Hầu viên.

Và như thế lại càng chứng tỏ rằng Liên minh chỉ là cái trò của Quý Huyệt bày ra để phô trương vây cánh...

Sau khi nắm chắc vấn đề rồi, Tần Quan Vũ nói thẳng:

- Chân tướng của các ngươi đã bị lộ trần rồi, và Liên minh của các ngươi cũng chỉ là lá bài của Quý Huyệt, thế mà luôn cả...

Tần Quan Vũ vốn muốn nói rằng "luôn cả Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc miếu cũng vô tình bị lừa", nhưng vì sợ tiết lộ bí mật nên chàng lại nói khác đi:

- ... luôn cả Hạ Hầu viên chủ cũng làm tay sai cho Quý Huyệt.

Đối phương cười ha hả:

- Khá lắm, tiểu tử. Người biết khá nhiều đấy. Và chỉ với việc biết nhiều như thế cũng đủ làm cho người lãnh trọn án tử hình rồi. Người đừng tưởng rằng trong võ lâm không có ai dám giết người như một số người đã nói. Hừ, Quỷ Huyết không hề có sự kiêng dè đó đâu.

- Hay lắm, vậy thì các hạ cứ thi triển sở học của mình đi.

Một tiếng "hừ" ròn rợn nổi lên, tiếp theo đó là tiếng huýt gió vang lên lạnh lạnh.

Rào... rào... rào...

Cành lá vụt khua lên khiến người ta phải rung mình sởn gáy, cái thứ tiếng động đó thật nặng mùi ma quái.

Tần Quan Vũ khẽ nói với Phượng Nghi:

- Ngoài rắn độc ra, Phượng Nghi còn biết chúng có điều gì khác lạ nữa không?

Phượng Nghi có vẻ ngần ngừ, nói:

- Có lẽ không có gì lạ nữa, nhưng có một điều khiến tôi hơi thắc mắc...

- Chuyện chi?

- Cho đến giờ phút này, Hạ Hầu viên vẫn chưa có thành tích gì nổi bật cả, thế thì tại sao người của Quỷ Huyết lại tự đi vạch lộ âm mưu thâm kín ấy? Chúng còn có dụng ý gì nữa chăng?

- o O o -